

evnen, og dog er det noget af det Nødvendigste, naar man skal behandle en Skattelov, ikke at tage feil deraf. Saavidt jeg har forstaaet faantlige de Talere, der have behandlet denne Sag, have de alle gjort sig skyldige i denne Feil. En Række af Betragtninger hører herind under. Naar man taler om at klassificere Bygninger eller Grunde efter deres Vælggenhed, kommer man paa engang til at betragte sin Gjenstand dobbelt. Naar man betragter den som Bygning uden at tage Hensyn til, hvad den bringer ind, saaledes som jeg troer, at den ærede Minister vil have, at man skal, nemlig betragter Bygningen efter Assuranceværdien, er det at opfatte Skattegjenstanden som Kapital; men i det Dieblif, man giver den en anden Betydning, naar den flyttes et andet Sted hen, er det en Indtægtsstat, en Næringsstat; det er da en ganske anden Art. Beskatning, man spørger da, hvad Bygningen kan indbringe; thi hvorfor skulde ellers den samme Bygning og den samme Grund have forskjellig Værdi paa forskjellige Steder? Derfor troer jeg, at dersom man vil følge denne Lov i Henseende til det, der er et Hovedmoment, og som paa en forunderlig Maade er flettet ind med det andet, det at fremkalde en ny Matrikul for at bruge den videre, saa maatte man frigjøre sig aldeles fra denne Klassifikation, hverken føre den over paa Grund eller over paa Bygninger. Naar man har en Skat efter Formue og Leilighed, efter Indtægten, saa ligger i den et Middel til at beskatte Eiendommen forskjelligt efter dens Vælggenhed, om den virkelig derved giver en forskjellig Indtægt, og giver den ingen forskjellig Indtægt, men repræsenterer det samme Skatteobjekt, hvor den end ligger, bør den ikke beskattes høiere end andre. Jeg har taget dette ene Punkt først, fordi det forekommer mig, at det fuldstændig behersker hele Resten af den Deel af Loven. Hvad Lovudkastets § 1. angaaer, løser den, forekommer det mig, meget heldig en Op-gave, som længe har været stillet, og som det er en Fortjeneste at have løst. Jeg troer dog, at den lader en lille Deel endnu tilbage, og som godt kunde løses med det Samme. Ræmmerkassen kommer til at optage i sig alle Byens Indtægter, men den udelukker dog fra sig Kir-

lens Indtægter og Havnebasenets Indtægter. Der er, saa forekommer det mig, ingen Nødvendighed for at udelukke disse to Ræmmerkassers Indtægter fra Ræmmerkassen; — jo færre Ræmmer man har, jo større Sikkerhed er der for, at de blive godt forvaltede — medens Forvaltningen over disse Gjenstande naturligviis bliver aldeles udenfor Kjøbstadens Indflydelse. Havneregnskaberne og Havnebestyrelsen og Kirkeegnsskaberne og Kirkebestyrelsen kunne være udenfor, men Pengene kunne lægges i Ræmmerkassen paa eget Folio til Naadighed efter visse Regler. Det er jo forøvrigt en Betingelse, som ikke her har stort at betyde. — § 2 skal jeg ikke væsentlig berøre i dens Enkeltheder, men jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at man, saa forekommer det mig, har sruet dens Indhold op til noget Større, end det behøver at være, og dertil til noget Kostbarere. Sagen er jo i sig selv ganske fortrinlig; Meningen er ypperlig, men jeg synes, man er gaaet noget mere i Enkeltheder dermed, end det er nødvendigt for en Lov. Naar man siger i Loven, at enhver Kjøbstad skal i de bedste Enkeltheder have alle sine Besiddelser, Indtægtskilber etc., enten paa et Folio i Fordebogen eller, hvad der er rettere, paa et Folio med tilsvarende Underbøger, saa har man sagt, hvad der behøves, Resten er administrativ og har ikke med Lovgivningen at bestille. Jeg anseer det for et overordentlig fortjenstfuldt Arbejde, at man har kastet Blikket paa den foreliggende Lovgivningsgjenstand og søgt en bestemt Løsning; om den skal være saa eller saa, kan der være forskjellige Meninger om; men jeg kan ikke troe, at den ærede Minister kan have Noget imod, at der kommer en større Simpeltid derind i. Der kommer nu — jeg skal ikke følge Forslaget Paragraphviis — det store Spørgsmaal: Hvad er Meningen med denne Lov med Hensyn til Skat af de faste Eiendomme? Er Meningen dermed, at vi for Fremtiden ikke i Kjøbstæderne skulle kunne paalægge mere Skat efter disse forskjellige Normer, eller er Meningen dermed, at vi skulle blive ved at paalægge Skat efter disse Normer? Nogle have meent, at man skulde beholde de faste Eiendomme som en levende Gjenstand for Beskatningen, som man paalagde en bestemt Andeel af Alt, hvad der skulde opkræves, eller